

# I

Fent, a magasban fáklyák lobogtak, és fénybe borították a Palazzo Vecchio és Bargello tornyait, de valamivel északabbra, a katedrális előtti téren csupán néhány lámpás pislákkolt. Ezek némelyike gyengén megvilágította az Arno folyó rakpartját is, ahol a sötétség közeledte még fenyegetőbb volt; az itteni városlakók jónak látták idejekorán nyugovóra térni házuk oltalmában. A homályban már csak néhol mozgott egy-egy alak: matrózok, akik kapkodva tekerték össze a köteleket, és súrolták a fedélzetet, miután befejezték az utolsó javításokat hajójuk vitorlázatán, kikötőmunkások, akik sietve hordták a rakományukat a közeli raktárak biztonságot adó falai közé. Bár a kocsmák és bordélyházak ablakaiból fény szűrődött ki, az utcákon alig lézengtek emberek.

Immár hét év telt el azóta, hogy Lorenzo de' Medicit választották vezetővé Firenzében, melyet akkoriban vezető nemzetközi bankár- és kereskedőcsaládok tettek a világ egyik leggazdagabb városává. Ám a családok kegyetlen rivalizálása egyre nagyobb feszültséget szült a nép körében, és az akkor húszéves fiatalembernek, ha mást nem is, legalább a rend és nyugalom látszatát sikerült megteremtienie. Ennek ellenére a városban nem szűnt meg a parázsló hangulat, amely lángra kapott, valahányszor az egyik tábor megpróbálta magához kapa-

rintani a hatalmat – akár azzal, hogy új szövetségeket kötött, akár azzal, hogy megmaradt állhatatos és mozdíthatatlan ellenségnek.

Firenze napnyugta után nem volt biztonságos az Úr 1476. esztendejében. Amint az utcákra leszállt az alkony, még egy olyan jázminillatú, tavaszi estén sem volt ajánlatos kimerészkedni a szabad ég alá, amikor az Arno folyó bűzét már majdnem elfeledtette a kedvező széljárás.

Aznap a Hold magasra kúszott fel az égen, hogy fölényes díszszemlét tartson a csillagok miriádnyi serege felett. Fénye ezüstre festette azt a nyílt terecskét is, ahol a Ponte Vecchio belekapaszkodott a folyó északi partjába. A hídra épült házak boltjai, melyeket napközben elárasztott a nyüzsgő tömeg, most sötétek és némák voltak. A holdfény egy feketébe öltözött alak körvonalait is kirajzolta, aki a Santo Stefano al Ponte templom tetején állt. Egy magas és büszke fiatalemberét, aki alig töltötte be tizenhetedik évét. Miközben elmélyülten vizsgálta az alatta elterülő teret, kezét szájához emelte, és halk, de átható füttyjelet hallatott. Azonnal észrevette, hogy válszul először egy, majd három, aztán egy tucat, végül vagy húsz férfi lépett ki a térre a sötét utcákból és az épületek boltívei alól. Valamennyien fiatalok voltak, mint ő, övükben kard és tör, legtöbbjük feketébe öltözve, némelyik vérvörös, zöld vagy azúrkék csuklyát, kalapot viselt. A vészjósuló külsejű ifjoncok csoportja legyező alakban szétrnyílt, mozgásuk kihívóan büszke volt.

A fiatalember lenézett a halvány fényben úszó, elszánt arcokra, melyek egytől egyig rászégeződtek, és feje fölé emelt öklével konokul tisztelgett nekik.

– Összetartozunk! – kiáltotta, miközben a lentiek szintén az ég felé lendítették öklüket. Többen közülük kardjukat is kivonták hüvelyéből, megsuhintották vele a levegőt, és az utcakövekről egyszerre szállt a magasba lelkes üdvözlésük: – Egységben!

A fiatalember egy macska ügyességével mászott le a befejezetlen homlokzaton a templom oszlopcsarnok alátámasztotta teraszáig. Itt szárnyként kitárta palástját, és egyetlen ruganyos szökkenéssel a csoport közepén termett, mely várakozásteljesen gyűlt köré.

– Csendet, barátaim! – mondta, feltartotta kezét, és ezzel az utolsó hang is elnémult. A fiatal férfi komor tekintete fenyegető mosollyá változott.

– Leghűbb társaim, tudjátok-e, miért hívtalak ide benneteket ma éjjel? A segítségeteket kérem. Hosszú ideje már, hogy családom nevét sárba tiporja közös ellenségünk, s a maga szánalmas módján igyekszik lealacsonyítani bennünket. Városunk a rágalmazásaitól hangos, míg én túl sokáig tűrtem ezt hallgatásba burkolózva. Vieri de' Pazzi, e név jól ismert előttetek. Egy rühes korcs, ki arra sem volna méltó, hogy belerúgjak, most azonban...

Ebben a pillanatban lába előtt a földre csapódott egy jókora kődarab, melyet a híd felől hajítottak oda.

– Elég az ostoba beszédből, *grullo!*

A szavak ifjú gazdája egyszerre bukkant fel csapatával az említett irányból, és ő azonnal tudta, kihez tartozik a hang. Dél felől, a hídon átkelve egy másik társaság közeledett, melyet szintén fiatal férfiak alkottak. Vezetőjük láthatóan élvezettel parádézott szerepében, vörös köpönyegét pompás csat fogta össze éjfekete bársonygúnyá-

<sup>1</sup>hülye

ja felett. Az ügyes szerkezet kék lapját aranydelfinek és -keresztek díszítették. A fiatalember keze rezdületlenül nyugodott kardja markolatgombján. Tagadhatatlanul jóképű volt – bár ebből sokat levett a kegyetlen száj és a gyenge áll – és, jóllehet már hízásnak indult, kétségtelesen számolni kellett a karjában és a lábában rejlő erővel.

– Buona sera, Vieri! Épp rólad beszélgettünk – válaszolt a fiatal férfi kimérten, és szándékosan eltúlzott udvariassággal meghajolt, miközben tekintete meglepetést színlelt. – De, bocsáss meg a szóért, arra a legkevésbé sem számítottunk, hogy személyesen teszed tiszteleted. Úgy tudtam, a Pazzik másokat szoktak felbérelni, hogy elvégezzék helyettük a piszkos munkát.

Vieri kihúzta magát, miután ő és csapata tett még pár lépést a hídon, majd néhány méter után megállt.

– Ezio Auditore! Elkényeztetett kis poronty, még te beszélsz? Amikor a tintanyalók és aktakukacok gyülekezete, melyet családnak nevezel, rohanvást szalad a testőrséghez védelemért, amint a veszély legkisebb jelét sejti? *Codardo!*<sup>1</sup> – kiáltott, és megragadta kardja markolatát. – Talán nem te vagy, aki fél saját maga kezelésbe venni a dolgokat?

– Nos, mit is mondhatnék, Vieri, *ciccione*<sup>2</sup>. Amikor utoljára találkoztam a húgoddal, Viola igen elégedettnek tűnt a kezeléstől, amelyet tőlem kapott – mondta Ezio Auditore, és széles vigyort küldött ellensége felé, miközben elégedetten hallgatta társai derült kacaját a háta mögül.

De tudta, ez alkalommal túl messzire ment. Vieri arca bíborvörösre változott a dühtől.

<sup>1</sup> Gyáva!

<sup>2</sup> dagadék

– Elég volt, Ezio, te ócska szájhős! Lássuk, a kardodat is olyan jól forgatod-e, mint a nyelved!

Azzal Vieri kardját a magasba rántotta, és fejével hátraintett az embereinek.

– Öljétek le a fattyúkat! – üvöltötte.

Ekkor újabb kődarab süvített át a levegőn, de ezúttal nem kihívásnak szánták. Oldalról találta homlokon Eziót, akinek felszakadt bőre alól vér buggyant elő. Ezio egy pillanatra hátratántorodott, amint Vieri bandája kőzapot zúdított rá. Emberei is épphogy csak magukhoz tértek, mire a Pazzi-banda lefutott a hídról, és rárontott Ezióra és csapatára. A támadás olyan gyors volt, hogy azonnal közelharccá fajult, mivel még arra is alig lett volna idő, hogy kardot vagy akár törőt rántsanak, így a két csoport eleinte pusztá kézzel ment birokra.

Az összecsapás vad és brutális volt – a kőkemény rúgásokat és ádáz ökölcsapásokat a repedő csontok hátborzongató hangja kísérte. Egy darabig megjósolhatatlan volt a harc kimenetele, aztán Ezio, aki a szemébe csorgó vértől már alig látott, észrevette, hogy legjobb emberei közül kettő a földre bukik, és összegörnyed az őket taposó talpak alatt. Ekkor közvetlen közletről felhangzott Vieri kacaja, aki egy kővel a kezében végzetes csapásra lendítette karját Ezio feje felé. Ezio ösztönösen elhajolt, de hiába védte ki a széles ütést, a lendülettől a földre zuhant. Az Auditore-tábor lassan, de biztosan kezdett alulmaradni. Mielőtt újra lábra állt, Eziónak sikerült szabaddá tennie törét, és vaktában kaszabolva szerencsésen belevágnia egy keménykötésű Pazzi-gazfickóba, aki kivont törrel és karddal készült lemészárolni őt. Ezio törre

a combján érte a támadót, átszakítva a ruhaszövetet, az izmokat és az inakat. Ellenfeléből velőtrázó üvöltés szakadt fel, eldobta fegyvereit, kezét a sebére szorította, melyből bőven bugyogott a vér, majd tehetetlenül előrebukott.

Amikor Ezio végül feltápáskodott és körbenézett, azt látta, hogy a rivális banda bekerítette valamennyi emberét, és fokozatosan szorítja őket a templom fala felé. Érezte, hogy az erő kezd visszatérni lábába, és nekilátott utat törni a társaihoz. Egy nagydarab Pazzi-legény megpróbálta egy széles kardsuhintással lenyakazni, de sikerült idejében elkapnia a fejét, és – ugyanazon lendülettel – öklével elérnie a robusztus állkapcsot. Fogak repültek a levegőben, és Ezio elégedetten látta, amint az ütéstől letaglózott óriás kábultan zuhan térdre. Néhány bátorító szót kiáltott emberei felé, pedig legszívesebben arra biztatta volna őket, hogy fújjanak visszavonulót, amíg képesek megőrizni maradék méltóságukat. De ekkor, túlharsogva a csata tomboló zaját, egy zengő, mégis kedélyes és nagyon ismerős hang szólította őt a Pazzi-csőcselék mögül.

– Hé, *fratellino*<sup>1</sup>, hát te megint min töröd a fejed?

Ezio szíve nagyot dobbant a megkönnyebbüléstől, és nagy nehezen sikerült kinyögnie néhány fesztelennek tűnő mondatot.

– Te vagy az, Federico? Már csak te hiányoztál ide! Miért nem tudtál ma is kocsmába vagy bordélyba menni, mint rendszeren?

– Nem hihetted, hogy kihagyok egy ilyen remek műsort! Tudtam, hogy készülsz valamire, így gondoltam,

<sup>1</sup> öcskös

ideugrok és megnézem, hogy a kisöcsém miként boldogul. De amint látom, van még mit tanulnod!

Federico Auditore, Ezio pár évvel idősebb bátyja, és az Auditore testvérek közül a legidősebb, nagydarab fickó volt, hatalmas étvággal – italra, szerelemre és bajkeverésre egyaránt éhes. Mielőtt még befejezte volna monológját, tüstént munkához is látott. Kezdetnek fogott két Pazzi-koponyát, és összehasonlító töréspróbának vetette őket alá. Ezután – míg sietve átvágott a tömegen, hogy keblére ölelje öccsét – csizmája orrával erőteljesen állcsúcson legyintett egy magasabb növésű katonát. Federico lelkét láthatólag nem nagyon viselte meg a körülötte rendezett sürgés-forgás. E különös jelenés hatására Ezio embereibe visszaszállt a bátorság, és megketőzött erővel harcoltak tovább. Az ellentábor soraiban viszont átmeneti zűrzavar támadt. Ráadásul addigra néhány hajógyári munkás is összegyűlt, hogy tisztességtől élvezze az előadást, és a Pazzi-fiúk a félhomályban véletlenül összekeverték őket a nem létező Auditore felmentő sereggel. Ez a tény – kiegészítve Federico további mutatványaival (mely mögött Ezio sem akart lemaradni) – az ellenfél bőszi, harci morálját tökéletes pánikhangulattal fűszerezte.

Az általános felfordulásnak Vieri de' Pazzi dühödt üvöltése vetett véget.

– Visszavonulni! – kiáltott emberei felé, de parancsoló hangja elcsuklott a kimerültségtől. Utoljára még elkapta Ezio pillantását, fogai között elmorzsolt egy néma szitkot, majd eltűnt a sötétben. Emberei, kik a fáradságtól járnai is alig tudtak, követték vezérüket a Ponte Vecchio

irányába. Ezio győztes szövetségesei vadul utánuk vetették magukat.

Ezio is indulni készült velük, de bátyja vaskos keze visszatartotta őt.

– Egy pillanat.

– Ezt hogy érted? Menekülés közben elkapjuk őket!

– Nyugalom – mondta Federico egy rosszalló pillantás kíséretében, és gyengéden megérintette Ezio felsebzett szemöldökét.

– Csak egy karcolás.

– Több ez annál – döntötte el a kérdést Federico.

– Jobb lesz, ha kerítünk neked egy orvost.

Ezio kiköpött.

– Nincs időm rá, hogy orvoshoz rohangáljak. Mellesleg... – jegyezte meg bánatosan – nincs is rá pénzem.

– Na persze! Gondolom, elpazaroltad nőkre és borra – vigyorgott Federico, és megértően rácsapott testvére vállára.

– Pazarlásnak azért nem nevezném. És végül is csak a *te* példádat követtem.

Ezio elmosolyodott, de ugyanakkor el is bizonytalánosult. Hirtelen tudatosult benne, hogy valóban sajnó a feje.

– Talán igazad van, és mégsem ártana megnéznetni. Gondolom, nem tudnál kölcsönadni e célra pár *fiorinót*<sup>1</sup>.

Federico megpaskolta erszényét, de az sehogy sem akart megcsörrenni.

– Ami azt illeti, jelenleg engem sem vet fel a pénz túlzottan – mondta.

Ezio elmosolyodott fivére zavarodottságán.

<sup>1</sup>aranytallért



– Na, és te mire pazaroltad el? Nyilván adakozásra és bűnbocsánatra.

Federico elnevette magát.

– Jól van, vettem a lapot.

Körbenézett. Végeredményben csak három vagy négy emberük vált harcképtelenné, de már ők is kászálódni kezdtek a csatatéren. Felültek, nyögtek egy kicsit, majd elvigyorodtak. Kemény küzdelem volt, de senkinek sem tört csontja. Másrészről viszont sikerült vagy fél tucat Pazzi-csatlóst teljesen kiteríteni, némelyiküket csúnyán helybenhagyták.

– Lássuk, mi lapul hőseink zsebében, amit megoszthatnának velünk – javasolta Federico. – Úgy látom, nekik most különben sincs szükségük pénzre. De azért lefogadom, hogy azonnal felelednek, amint megpróbálok kizsebelni őket.

– Meglátjuk – mondta Ezio, azzal nekilátott. Fáradozása nem volt eredménytelen, néhány perc elteltével sikerült összegyűjtenie annyi aranyat, amennyivel mindkettőjük erszényét megtölthette. Ezio megcsörgette az újonnan szerzett vagyont, és sokat sejtetően pillantott bátyjára.

– Elég lesz! – szólt rá Federico. – Hagyjunk nekik annyit, hogy eljussanak hazáig. Különben is, mi nem volnánk tolvajok, ez csupán hadisarc. A sebed továbbra sem tetszik nekem, irány az orvos.

Ezio bólintott, és egy utolsó, villámgyors szemlét tartott az Auditore-győzelem harcmezéjén. Amikor Federicónak végleg elfogyott a türelme, egyik kezét fivére vállára tette.

– Gyerünk már! – mondta, és további teketóriázás nélkül elindult.

Federico olyan sebes tempót diktált, hogy a kimerült Ezio alig tudott lépést tartani vele. Igaz, amikor túlságosan lemaradt vagy rossz irányt vett egy sikátorban, bátyja bevárta vagy visszasietett érte.

– Sajnálom, Ezio, de szeretnék olyan gyorsan odaérni a *medicóhoz*<sup>1</sup>, amilyen gyorsan csak lehet.

Az orvos nem volt messze, ám Ezio percről percre gyengült. Végül kikötöttek egy félhomályos helyiségben, ahol a családi orvosuk tartotta praxisát. A sötét tölgyfa asztalokon rézedények és üvegfiolák sorakoztak, a falak mentén ismeretlen rendeltetésű eszközök álltak, és a plafonról fürtökben lógtak a szárított gyógynövények. Ezio már alig állt a lábán.

*Dottore* Ceresa nem volt felhőtlenül boldog, hogy felverték az éjszaka közepén, de amint egy gyertyával közelebb lépett, hogy megvizsgálja Ezio sebét, azonnal aggodalom fogta el.

– Hmm, fiatalember, ezúttal alaposan helybenhagyta valaki. Jobb nem jutott eszébe ma estére, mint összevetni magát?

– Becsületbeli ügyről volt szó, drága doktor úr – pontosított Federico.

– Az más – mondta az orvos közömbösen.

– Katonadolog – nyögte Ezio félájultan.

Federico, aki most is szellemeskedés mögé bújtatta aggodalmát, még hozzátette:

– Foltozza össze, amennyire lehet! A csinos arcoskájája az egyetlen előnyös tulajdonsága.

<sup>1</sup> orvoshoz

– Hé, *fottiti!* – mordult bátyjára Ezio egy nemzetközi-  
leg ismert kézmozdulat kíséretében.

A doktor rájuk sem hederített, megmosta kezét, és a számtalan üvegcséi egyikéből átlátszó folyadékot öntött egy darab vászonra. Megtisztogatta vele a sebet, és ez annyira csípett, hogy Ezio arca beletorzult a fájdalomba, majdnem felpattant a székről. Amikor a doktor úgy döntött, hogy elég tiszta a seb, fogott egy tűt, és birkabelet fűzött át rajta.

– Ez most egy kicsit jobban fog fájni – mondta.

Amint az öltésekkel végzett, és bekötözte a sebet – Ezio úgy nézett ki, mint egy török, turbánnal a fején –, az orvos bátorítóan elmosolyodott:

– Három *fiorino* lesz, egyelőre. Pár nap múlva felkeresem a palotájukban, és kiveszem az öltéseket. Az még három *fiorino* lesz, majd akkor. Ronda fejfájás fogja gyötörni, de túléli. Próbáljon lazítani, úgy értem, önmagához képest! És ne aggódjon, a seb nem olyan súlyos, mint amilyennek látszik. A jó hír: nem marad utána sebhely, így ennyivel is kevesebb csalódást okoz majd a hölgyeknek a jövőben.

Kint, az utcán Federico megölelte öccsét. Előhúzott egy flaskát, és Ezio felé nyújtotta.

– Ne aggódj – mondta, amikor meglátta Ezio arcki-fejezését –, ez apa legjobb *grappája*<sup>2</sup>. Ilyen állapotban az anyatejnek sem vennéd nagyobb hasznát.

Mindketten ittak, és érezték, ahogy a tüzes folyadék felmelegíti őket.

– Micsoda éjszaka! – mondta Federico.

– Az. Kíváncsi vagyok, ők is olyan jól mulattak-e...

– Ezio itt elhallgatott, mert meglátta bátyja arcán a

<sup>1</sup> cseszd meg

<sup>2</sup> törkölypálinkája

széles vigyort, majd nevetve helyesbített: – Hát persze, semmi kétség!

– Azt hiszem – folytatta Federico –, jót tenne neked, ha harapnánk valamit. És persze le is öblítenénk, mielőtt hazamegyünk. Tudom, későre jár, de van egy kocsmá a közelben, amely reggelig nem zár be, és véletlenül...

– ...véletlenül az ottani *oste*<sup>1</sup> neked *amico intimo*<sup>2</sup> – fejezte be a mondatot Ezio.

– Hogy találtad ki?

Egy órára rá, miután egy palack Brunellóval leöblítettek a *ribolittát*<sup>3</sup> és a *biscettát*<sup>4</sup>, Ezio már teljesen elfelejtette sebesülését. Visszanyerte erejét, és gyors felépülésében jelentős szerephez jutott a Pazzi-horda felett aratott győzelem mámora is.

– Ideje hazamennünk, öcskös! – mondta Federico. – Apánkat már bizonyára nagyon érdekli, hol vannak a fiacskái. Főleg te, mert kellesz neki a bankügyeihez. Én szerencsére számolni is alig tudok, nyilván ezért erőlteti, hogy politikus legyen belőlem.

– Vagy a politikában kötsz ki, vagy a cirkuszban.

– Mi a különbség?

Ezio tudta, apjuk szívesebben látná, ha ő vinné tovább a család üzleti ügyeit az elsőszülött helyett, és hogy emiatt Federico egyáltalán nem neheztel rá. A bankok világa nem Federicónak való, és nyilván már az első munkanapján belehalna az unalomba. A gond csak az volt, hogy ez a veszély Ezio esetében is fennállt. De a nap, amikor majd magára ölti a fekete bársonyöltönyt és a firenzei bankárok aranyláncát, távolinak tűnt, és most még a felelősség súlya nélkül élvezte a szabadság napjait.

<sup>1</sup> fogadós

<sup>2</sup> puszipajtásod

<sup>3</sup> kenyérlevest

<sup>4</sup> mézes lepényt

Nem sejtette, hogy ezek a napok mennyire meg vannak számlálva.

– Jobb lesz sietni, ha nem akarunk zűrt – mondta Federico.

– Igen, talán tényleg aggódik már.

– Nem erről beszélek, tudja, hogy nem kell féltenie minket. Úgy értettem, ránk férne némi testmozgás.

Federico szünetet tartott, és eltűnődve vizsgálta öccsét.

– Mit szólnál egy versenyhez? Egy versenyhez és egy fogadáshoz.

– Verseny? Hová?

Federico végignézett a holdfényben úszó utcákon egy közeli torony irányába.

– Legyen, mondjuk... a Santa Trinita, úgyis útba esik hazafelé. De csak ha nem túl megerőltető számodra, hogy...

– Hogy mi?

– ...hogyan ezt az utcai versenyt a háztetőkön tartanánk.

Ezio vett egy mély lélegzetet:

– Benne vagyok!

– Akkor indulás, te kis *tartaruga*!

Még ki sem mondta a szavakat, és – akár a gyík – Federico már mászott is felfelé egy durván meszelt kőfalon. A vörös tetőcserepeken megállt egy pillanatra, mintha elvesztené egyensúlyát, felnevetett, és már tovább is lendült. Mire Ezio is elérte a fal tetejét, a bátyja már húsz méterrel előtte járt. Azonnal rákapcsolt, és az üldözés adrenalin fűtötte hevében teljesen megfeledkezett fájdalmairól. Aztán látta, ahogy Federico egyetlen hatalmas ugrással átszeli a koromfekete űrt, és könnyedén földet ér egy

<sup>1</sup> teknősbéka

szürke palota lapos tetején, épp csak egy kicsivel lejjebb, mint az a tető, ahonnan leugrott. Kicsit tovább szaladt és várt. Ezióban felpisláskolt a félelem, ahogy nyolc emelet mélyen elősötétlett az utca szakadéka, de tudta, hogy inkább meghalna, mint hogy a bátyja előtt habozzon. Összeszedte a bátorságát, és előrevetette magát. Ahogy átszárnyalt az utca fölött, látta a holdfényben megcsillanni kapálódzó lába alatt mélyen a gránit utcaköveket. Egy pillanatra beléhasított, mi lesz, ha rosszul mérte fel az ugrást, mert a palota kemény, szürke fala először mintha fölé emelkedett volna – aztán valahogy mégis alásüllyedt, és már az új tetőn állt. Terpeszbe billent, az tény, de talpon volt, és hiába zihált, a győzelem édes érzése töltötte el.

– A kis öcsikémnek van még mit tanulnia – csúfolódott Federico, és már futott is tovább. Árnyékként cikázott a kémények között, a ritkás felhők alatt. Ezio előrevetette magát, beleveszett a pillanat szilajságába. Újabb mélységek tátongtak a lába alatt – némelyik csak kis sikártort ívelt át, mások széles, szekér járta utat. Federicónak nyomát sem látta. Hirtelen ott magaslott előtte a Santa Trinita tornya, meredeken ugrott ki a templom lány lejtésű, vörös tetejéből. Már majdnem oda ért, amikor eszébe jutott, hogy a templom egy tér közepén áll, és hogy sokkal messzebb van a többi épülettől, mint az eddig átugrott utcák két oldala. Nem engedhette meg magának, hogy habozzon, hogy elveszítse a lendületét – csak abban reménykedhetett, hogy a templom teteje alacsonyabban van, mint ahonnan megpróbál ráugrani. Ha kellő erővel veti magát előre, és sikerül a levegőbe hasítania, a többiről gondoskodik a gravitáció. Pár má-

sodpercig madárként repül majd. Arra nem is gondolt, a kudarc milyen következményekkel járna.

A tető pereme gyorsan közeledett, és aztán – a semmi. Repült, hallgatta, ahogy a szél a fülébe füttyül, könnyeket csal a szemébe. A templom teteje végtelenül távolinak tűnt – sosem éri el, sosem nevet már, nem harcol, nem szorít asszonyt a karjába. Nem kapott levegőt. Lehunyta a szemét, és akkor...

Kétrét görnyedt, négykézláb próbálta visszanyerni az egyensúlyát, de újra kő volt a talpa alatt – sikerült az ugrás. Igaz, alig pár hüvelyknyire volt csak a peremtől, de átugrott a templom tetejére!

De hol lehetett Federico? Felkapaszkodott a torony tővéhez, és visszafordult, hogy megnézze, merről jött. Épp időben nézett hátra, hogy lássa, amint a bátyja átvitorlázik a levegőn. Federico stabilan érkezett, de a súlya alatt kibillent a helyéről pár vörös agyagcserép, és kis híján kicsúszott alóla a lába is, ahogy a cserepek elsurrantak a tetőn, átbuktak a peremen, és pár másodperccel később hangos csattanással zúzódtak szét az utcakövön. De Federico már vissza is nyerte az egyensúlyát, és zihálva, de széles, büszke mosollyal az arcán egyenesedett fel.

– Nocsak, nem is olyan *tartaruga* – mondta, és Ezio mellé lépett. Megveregette a vállát. – Úgy húztál el melletttem, mint az olajozott istennyila!

– Észre sem vettem, hogy lehagytalak – válaszolta Ezio kurtán: még mindig levegő után kapkodott.

– Nohát, a torony tetejéig már nem is győzől le – vetette oda Federico. Félrelökte Eziót, és elkezdett felkapaszkodni a zömök toronyra, melyet a városatyák épp mostanában

terveztek lecserélni egy modernebbre. Ezúttal Federico ért fel elsőnek, sőt, fel is kellett segítenie sebesült öccsét, aki kezdte úgy érezni, nem is lenne olyan rossz végre ágyba kerülni. Mindketten ziháltak, és amíg ki nem fújták magukat, csak álltak, és nézték alant elterülő városukat. Békésen, csendben terpeszkedett a gyöngyházfényű hajnalban.

– Jó életünk van, öcsém – sóhajtott fel Federico szokatlan komolysággal.

– A legjobb – bólintott Ezio is –, és remélem, mindig ilyen marad!

Mindketten elhallgattak – egyikük sem akarta megtörni ezt a tökéletes pillanatot –, de egy idő után Federico szólalt meg halkán.

– Remélem, mi is mindig ilyenek maradunk, *fratellino!* Gyere, ideje visszamennünk. Ott a palotánk teteje. Ha Isten irgalmas, apánk nem maradt fenn egész éjjel, különben végünk! Menjünk!

A torony pereméhez lépett, hogy visszamásszon a tetőre, de amikor látta, hogy Ezio marad, ahol volt, ő is megtorpant.

– Mi van?

– Várj csak egy percet!

– Mit nézel? – kérdezte Federico, és visszalépett mellé. Követte Ezio tekintetét, és elvigyorodott. – Te sunyi ördögfióka! Csak nem azon gondolkozol, hogy most odamész? Hadd aludjon az a szegény lány!

– Nem... szerintem ideje, hogy Cristina felébredjen.

Ezio csak nemrégiben találkozott Cristina Calfuccival, de már elválaszthatatlanok voltak annak ellenére, hogy a



szüleik túl fiatalnak ítélték őket bármiféle komolyabb kapcsolatra. Ezio nem értett velük egyet, de Cristina még csak tizenhét éves volt, és a szülei elvárták volna Eziótól, hogy féket vessen zabolátlan természetére, ha azt akarja, hogy jó szemmel nézzék közeledését. Ettől persze csak még dacosabb lett.

Federico és Ezio a piacon lődörögtek, miután vettek pár apróságot a védőszent napjára húguknak. A csinos városi lányokat nézték, amint *accompagnatricéjükkel*<sup>1</sup> egyik árustól a másikig libbentek; emitt a csipkét nézték, amott a szalagokat és a selymet. De az egyik lány messze túlragyogta a többit: szebb és kecsesebb volt, mint bárki, akit Ezio addig látott. Tudta, hogy sosem felejtí el azt a napot, amikor először megpillantotta.

– Ó – sóhajtott fel önkéntelenül is. – Nézd csak, de csodaszép!

– Az – válaszolta örök gyakorlatias bátyja. – Miért nem mész oda hozzá? Köszönhetnél neki...

– Micsoda? – kérdezett vissza Ezio döbbenten. – És miután köszöntem, mihez kezdjek?

– Például megpróbálhatnál beszélni vele. Te mit vettél, ő mit vett, nem számít, mit mondasz. Tudod, öcsikém, a legtöbb férfi annyira retteg a gyönyörű nőktől, hogy bárki, akinek sikerül összeszednie a bátorságát, hogy megszólítsa, eleve előnnyel indul. Szerinted ők nem szeretnék, hogy észrevegyék őket, ők nem akarnak férfiakkal beszélgetni? Még szép, hogy igen! És különben is, egész jóképű vagy, ráadásul egy Auditore. Vágj csak bele! Én addig lekötöm a kísérőjét. Ami azt illeti, ő is elég csinos fehérnép!

<sup>1</sup>gardedámjukkal

Ezio azt sem felejtette el, hogy amikor kettesben maradt Cristinával, a földre gyökerezett a lába, és elakadt a szava: csak állt, és magába itta a lány sötét szemének, lágy, vörösésbarna hajának, fitos orrának szépségét.

Cristina hidegen nézett rá.

– Mi van? – kérdezte.

– Hogyhogy mi van? – szakadt ki Ezióból.

– Miért állsz itt így?

– Ó... igen... Csupán kérdezni akartam kegyedtől valamit.

– És mi lett volna az?

– A becses neve!

A lány a szemét forgatta. A fenébe is – gondolta Ezio –, ezt már ezerszer hallotta.

– Úgysem vennéd semmi hasznát, ha elárulnám – vetette oda a lány, és elvonult. Ezio egy pillanatig csak bámult, aztán utánaszaladt.

– Várjon! – zihálta, amikor utolérte; úgy elakadt a lélegzete, mintha egy mérföldet rohant volna. – Még nem készültem fel. Elbűvölő akartam lenni. És sármos. És elmés is! Nem adna még egy esélyt?

A lány csak visszanézett rá, le sem lassított, de mint ha a szája sarkában halvány mosoly játszott volna. Ezio teljesen elkeseredett, de Federico figyelte, és halkán odaszólt.

– Nehogy most add fel! Láttam, hogy rád mosolygott! Nem fog elfelejteni!

Ezio ezzel biztatgatta magát, és követte a lányt – de diszkrétan, nehogy észrevegyék. Háromszor-négyszer be kellett ugrania egy árusbódé mögé, vagy, miután a

lány kiért a piactérről, egy kapualjba, de ügyesen sikerült egészen a családi hajlékig követnie. Itt egy férfi állta el az útját, aki ismerősnek tűnt Ezio számára, így hátrahúzódt.

Cristina dühösen mérte végig a fickót.

– Mondtam már, Vieri, hogy nem érdekelysz! Most pedig engedj az utamra!

A rejtőzködő Ezio mély levegőt vett. Vieri de' Pazzi! Hát persze!

– De signorina, engem viszont érdekelysz! Nagyon is érdekelysz! – mondta Vieri.

– Akkor állj be a sor végére.

A lány megpróbálta kikerülni, de a fickó elé állt.

– Nem úgy van ám az, *amore mio*<sup>1</sup>! Átgondoltam a dolgot: épp elég sokáig vártam már arra, hogy magadtól tedd szét nekem a lábad! – Durván megragadta a lány karját, magához rántotta, és átkulcsolta a másik karjával, hogy az hiába küszködött.

– Úgy látom, nem értetted, mit mondott a hölgy – szólalt meg Ezio hirtelen. Előrelépett, és Vieri szemébe nézett.

– Ó, a kis Auditore kölyök! *Cane rognoso*!<sup>2</sup> Neked meg mi közöd van ehhez az egészhez? Az ördög vigyen el!

– És buon giorno neked is, Vieri. Sajnálom, hogy meg kell zavarnom a szórakozásodat, de az a határozott benyomásom, hogy az ifjú hölgy terhére vagy!

– Nahát, valóban? Bocsáss meg, drágám, de ki kell vernem a taknyot is ebből a senkiháziból! – Ezzel Vieri ellökte Cristinát, és jobb öklével Ezio felé sújtott. Ezio könnyedén hárított, oldalra lépett, és elgáncsolta a tá-

<sup>1</sup> szerelmem

<sup>2</sup> Rühes kutya!

madás lendületétől előrezuhanó Vierit. A fickó elterült a porban.

– Elég lesz ennyi, barátom? – kérdezte Ezio gúnyosan, de Vieri egy szemvillanás alatt talpon termett, és őrjöngve, vadul öklözve indult felé. Sikerült bevinnie egy kemény ütést Ezio állkapcsára, ám ő kivédte a balhorgát, és kétszer is megütötte ellenfelét: egyszer gyomron találta, majd ahogy Vieri kétrét görnyedt, másodjára állkapcsón vágta. Ezio elfordult, hogy megnézzze, nem esett-e baja Cristinának. Vieri levegő után kapkodva hátrált el, de a keze a tőréhez kapott. Cristina látta a mozdulatot, és önkéntelenül is felkiáltott, ahogy a fickó hátba szúrta volna Eziót. A fiú meghallotta a kiáltást, és épp időben fordult meg: elkapta Vieri csuklóját, és kicsavarta a tőrt a kezéből. A penge a földre hullott. A két fiatal férfi zihálva állt egymással szemben.

– Ennyi telik tőled? – kérdezte Ezio a fogát csikorogtatva.

– Fogd be a szád, vagy Isten szent nevére, megöllek!  
Ezio felnevetett.

– Azt hiszem, nem kéne meglepődnöm azon, hogy megpróbálsz ráerőszakolni magad egy kedves, ifjú hölgyre, aki nyilvánvalóan egy halom trágynak tart, hiszen a kedves papád is ugyanígy próbálja ráerőszakolni Firenzére a banki kamatait!

– Ostoba! Épp a te apádnak kéne egy kis alázatot tanulnia!

– Ideje lenne már, hogy ti, Pazzik ne gyalázzatok minket többé! De amíg csak a szátok jár, nem az öklötök...

Vieri ajka csúnyán vérzett. Beletörölte a kabátja ujjába.

– Ezért még megfizetsz te is, meg az egész fajtád! Ezt nem felejttem el, Auditore!

Kiköpött Ezio lába elé, lehajolt, felvette a törét, aztán megfordult, és elinalt. Ezio hosszan nézett utána.

Most, a templomtorony tetején állva újra eszébe jutott az egész. Cristina házát nézte. Emlékezett rá, milyen felemelő érzés volt visszafordulni a lányhoz, és látni a tekintetében az újdonsült melegséget, ahogy köszönetet mondott neki.

– Minden rendben, signorina? – kérdezte.

– Most már minden rendben... önnek hála. – Habozott, a hangjában még ott remegett a félelem. – A nevetem kérdezte: Cristina. Cristina Calfucci.

Ezio meghajolt.

– Megtiszteltetés, hogy megismerhettem, signorina! Ezio Auditore.

– Ismeri azt a férfit?

– Vierit? Keresztezte már párszor az utamat. A családjainknak nincs sok oka kedvelni egymást.

– Látni sem akarom többé!

– Ha rajtam múlik, nem is fogja!

A lány félénken elmosolyodott.

– Ezio, hálás vagyok önnek... és ezért hajlandó vagyok megadni a második esélyt, amit a rossz kezdés után kért!

Lágyan felnevetett, arcon csókolta a fiút, majd besietett a házba.

A köréjük gyűlt kisebbfajta tömeg erre megtapsolta Eziót. A fiatal férfi meghajolt, de amint sarkon fordult,

hogy távozzon, érezte: nem csak egy esetleges új barátot szerzett, hanem egy megingathatatlan ellenséget is.

– Hagyd aludni Cristinát! – mondta Federico újfent, mire Ezio visszazökkent a merengésből.

– Később még épp eleget alhat – válaszolta. – Most látnom kell!

– Jól van, ha tényleg kell... megpróbállak fedezni apánknál. De vigyázz magadra, Vieri emberei még a környéken lehetnek! – Ezzel Federico lesurrant a toronyról a tetőre, és ráugrott a hazafelé vezető utcán álló szénászekérre.

Ezio utánanézett, majd úgy döntött, követi. A szénászekér végtelenül távolinak tűnt, de eszébe idézte, ahogy tanították; tudatosan lélegzett, megnyugtatta magát, és összpontosított.

Aztán a levegőbe vetette magát: ez volt eddigi élete legnagyobb ugrása. Egy pillanatra úgy érezte, elvétette a célt, de elfojtotta a feltörő pánikot, és épen, egészségesen zuhant a szénába. Ezúttal tényleg rá kellett bíznia magát az ösztöneire. Kicsit kifulladásra, de sikertől ittasan ugrott le a szekérről az utcára.

A nap éppen átbukott a keleti dombok fölött, de még mindig csak néhány ember lézengett az utcán. Ezio már elindult volna Cristina háza felé, amikor visszhangos lépteket hallott. Kétségbeesetten próbálta álcázni magát: behúzódott a templom előcsarnokának árnyékába, és visszafojtotta lélegzetét. Nem más fordult be az utcasarokon, mint Vieri és két Pazzi-testőr.

– Jobb, ha ezt feladjuk, főnök – mondta az idősebbik fickó. – Mostanra már rég elpucoltak!

– Tudom, hogy itt vannak még valahol – csattant fel Vieri. – Szinte érzem a szagukat!

Az embereivel együtt megkerülte a templomteret, de úgy tűnt, nem akarnak továbbmenni. A napfény egyre jobban megkurtította az árnyékokat. Ezio nagy óvatosan visszaosont a széna menedékébe. Ment volna az útjára, de mintha évekig kellett volna türelmetlenül hevernie rejtekében. Egyszer Vieri olyan közel haladt el, hogy Ezio szinte a leheletét is érezte, de az utolsó pillanatban a Pazzi dühösen intett az embereinek, hogy menjenek. Ezio egy ideig még mozdulatlanul feködött, majd lemászott a szekérről, és megkönnyebbülten sóhajtott egyet. Leporolta magát, és sietve megtette azt a kurta távot, amely elválasztotta Cristinától. Imádkozott, hogy a lány otthonában senki se legyen még ébren.

A ház csendes volt, bár Ezio úgy vélte, a szolgák alighanem már élesztgetik a tüzet hátul, a konyhában. Tudta, melyik Cristina ablaka, és megdobálta az ablaktáblákat egy marék kavicssal. Fűlsiketítőnek tűnt a hang, és Eziónak a torkában dobogott a szíve, úgy várt. Aztán kinyílt az ablak, és Cristina kilépett az erkélyre. A hálóinge kirajzolta teste pompás vonalát, és ahogy Ezio felnézett rá, azonnal előntötte a vágy.

– Ki az? – kérdezte halkán a lány.

Ezio hátrébb lépett, hogy Cristina láthassa.

– Én!

Cristina felsóhajtott, bár nem barátságatlanul.

– Ezio! Tudhattam volna!

– Feljöhetek, *colomba mia*<sup>1</sup>?

<sup>1</sup>galambom

A lány hátranézett a válla fölött, mielőtt elsuttogta volna a választ.

– Rendben. De csak egy percre!

– Nem is kell több!

– Tényleg nem? – mosolyodott el Cristina.

– Dehogy... Bocsáss meg... – dadogta Ezio zavartan.

– Nem úgy értettem. Hadd bizonyítsam be!

Körbenézett, hogy biztosan kihalt-e még az utca, aztán megvetette a lábát a ház falába vert, jókora vaskarikák egyikében, amelyekhez a lovakat szokták kikötni, és felhúzta magát. Viszonylag könnyen fogást talált a rusztikus kőművesmunkán. Két szemvillanás múlva már át is vetette magát az erkélykorláton, és a karjába kapta szerelmét.

– Ó, Ezio! – sóhajtotta a lány csókolózás közben.

– Szegény fejed! Már megint mit csináltál?

– Semmiség. Csak egy kis karcolás – mosolyodott el Ezio. – De ha már úgylis idefenn vagyok, nem mehetnék be? – kérdezte gyengéden.

– Hová?

A fiú maga volt a megtestesült ártatlanság.

– Természetesen a hálószobádba!

– Esetleg... de csak ha biztos vagy benne, hogy egy perc tényleg elég lesz!

Egymást átölelve beléptek a dupla szárnyú ajtón Cristina szobájának napfényes melegébe.

Mire egy órával később felébredtek, a nap egyenesen besütött az ablakon, az utcát emberek és szekerek zaja töltötte meg, és ami még rosszabb, meghallották



Cristina apjának hangját, amint épp benyit lánya hálószobájába.

– Cristina – mondta –, ideje felkelned, lányom! A tanítód bármelyik pillanatban... Mi az ördög? Te kurafi!

Ezio gyorsan, de alaposan megcsókolta Cristinát.

– Azt hiszem, ideje mennem – ragadta meg a ruháit, és az ablakhoz ugrott. Lesurrant a falon, és már a ruháját rángatta magára, amikor Antonio Calfucci dühtől sápadtan megjelent a feje fölött az erkélyen.

– *Perdonate, Messere!*<sup>1</sup> – kiáltott fel neki Ezio.

– Adok én neked *perdonate, Messeré!* – ordította Calfucci. – Őrök! Őrök! Kapjátok el azt a mocsokfajzatot! A fejét akarom! És a *coglionékat*<sup>2</sup> is!

– Mondtam, hogy bocsásson meg... – kezdte Ezio, de hirtelen feltárult a ház kapuja, és a Calfucci-testőrök rontottak elő kivont karddal. Mostanra Ezio valamenynyire már felöltözött, és futva megindult az utcán. Szekereket került ki, átfurakodott a járókelők között. Komor feketében feszítő, gazdag üzletemberek, barna és vörös ruhás kereskedők, háziszóttasbe bugyolált, szerényebb városiak mellett suhant el, és olyan hirtelen ütközött bele egy egyházi körmenetbe, hogy kis híján felborította a fekete csuhás szerzetesek emelte Szűz Mária-szobrot is. Ami az őröket illette, biztos volt benne, hogy lerázta őket.

Csak abban reménykedhetett, hogy signor Calfucci nem ismerte fel. Cristina nem árulja el, ebben biztos lehetett. Különben is, az apja annyira imádja, hogy a lány könnyedén az ujjá köré tudja csavarni. De még ha fel is ismerte, morfondírozott Ezio, akkor sem lenne rossz

<sup>1</sup> Bocsásson meg, uram!

<sup>2</sup> tökeit

választás. Az apjáié volt a város egyik legnagyobb bankháza, és egy nap még a Pazzikon is túlnőhetnek, vagy ki tudja... akár a Mediciken is.

A hátsó utcákon ért haza. Az első, akibe belebotlott, Federico volt: bátyja komoran mérte végig, és baljósan rázta meg a fejét.

– Nagy bajban vagy – jelentette be. – Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek!

Giovanni Auditore dolgozószobája az első emeleten volt, és a széles erkélyre nyíló két dupla ablak a palota mögötti kertre nézett. A sötét, faragott tölgylambéria fedte szoba komorságán a mennyezet díszes gipsz féldomborművei is éppenhogy enyhítettek. Két íróasztal állt egymással szemben, a nagyobbik Giovannié volt. A falat könyvespolcok szegélyezték, roskadoztak a számadások és a súlyos, vörös pecséttel ékesített pergamentekercsek alatt. Az egész berendezés azt sugallta a látogatónak, hogy itt kényelem, megbecsülés és bizalom várja. Az Auditore Nemzetközi Bank fejeként Giovanni tudta, milyen jelentős és felelősségteljes pozícióban van. A bank főleg – legalábbis névleg – a Német-római Birodalomhoz tartozó német királyságoknak adott kölcsönt. Az Auditore család feje remélte, hogy legalább a két idősebb fia észhez tér lassan, és megosztja vele a terhet, amit még ő is az apjától örökölt, de ennek egyelőre semmi jele nem mutatkozott.

Az asztal mellett ülve komoran méregette középső fiát. Ezio a másik asztalnál állt – ezt Giovanni titkára hagyta üresen, hogy ők ketten négy szemközt intézhessék el ezt az Ezio félelmei szerint igencsak fájdalmas beszélgetést. Kora délután volt már. Egész délelőtt attól rettegett, mikor hívhatja az apja, bár időközben azért aludt is pár órát

– nagyon ráfért már –, és kissé felfrissítette magát. Úgy vélte, az apja nem véletlenül hagyott neki erre időt, mielőtt várhatóan a földbe döngöli.

– Vaknak és süketnek hiszel, fiam? – mennydörögte Giovanni. – Azt hiszed, nem hallottam, hogy harcba keveredtél tegnap este Vieri de’ Pazzival és az embereivel a hídnál? Ezio, azt kell gondolnom, te sem vagy jobb nála, ha nem tudod, hogy a Pazzik milyen veszedelmes ellenfelek! – Ezio mondott volna valamit, de az apja tiltóan felemelte a kezét. – Légy oly szíves, hagyd, hogy befejezzem! – Mély levegőt vett. – És ha ez még nem lenne elég, veszed magadnak a bátorságot, és Cristina Calfucci után kajtatsz! Az apja Toszkána egyik legsikeresebb kereskedője, és ennek ellenére te hanyatt döntöd a lányt a saját ágyában! Ez elfogadhatatlan! Ennyire nem érdekel a családod hírneve? – Elhallgatott, Ezio pedig meglepődve úgy látta, mintha vidáman felcsillanna a szeme. – Ugye tudod, mit jelent ez? – folytatta Giovanni. – Ugye tudod, kire emlékeztetsz?

Ezio lehajtotta a fejét. Legnagyobb megdöbbenésére apja felkelt, átvágott a szobán, vállára tette karját, és úgy vigyorgott, hogy fülig ért a szája.

– Te kisördög! Saját magamra emlékeztetsz, amikor annyi időős voltam, mint te! – De Giovanni szinte azonnal újra elkomorodott. – Csak azt ne hidd, hogy nem büntetnélek meg kíméletlenül, ha nem lenne most rád itt égető szükségem. Ha nem így volna, egyenesen Mario bácsikádhoz zavarnálak, sorozzon be a *condottierék*<sup>1</sup> csapatába, ezt jól jegyezd meg! Verne beléd egy kis józan-ságot! De szükségem van rád, mert bár láthatólag nincs

<sup>1</sup> zsoldosvezérek

annyi eszed, hogy magadtól felfogd, sorsfordító napokat él át a város. Hogy van a fejed? Látom, már levetted róla a kötést.

– Sokkal jobban vagyok, apám!

– Akkor feltételezem, semmi nem áll útjába, hogy elvégezd, amit a nap hátralévő részére rád akartam bízni?

– Ígérem, apám!

– És remélem, be is tartod az ígéreted. – Giovanni visszatért az asztalához, és egy kis dobozból elővett egy levelet. A saját pecsétje díszelgett rajta. Odaadta a fiának, és a kezébe nyomott egy bőrtokban két pergameniratot is. – Ezeket késlekedés nélkül vidd el Lorenzo de' Medicinek a bankjába!

– Megkérdezhetem, mi van bennük, apa?

– Ami az iratokat illeti, nem. Bár talán jobb, ha tudod, hogy a levelemben tájékoztatom Lorenzót a milánói fejleményekről. Ezen dolgoztam egész délelőtt. Erről senki sem szerezhet tudomást, viszont ha most nem bízom benned, sosem lesz felelősségtudatod. A híresztelések szerint összeesküvést szőnek Galeazzo herceg ellen... meg kell, hogy mondjam, ritka rút eset, de Firenze nem engedheti meg magának, hogy Milánó egysege fellazuljon.

– Kik vannak benne?

Giovanni összeszűkülte szemmel méregette a fiát.

– Azt beszélik, a fő összeesküvő Giovanni Lampugnani, Gerolami Ogliati és Carlo Visconti, de nagyon úgy tűnik, hogy a mi drágalátos Francesco de' Pazzink is nyakig benne van. Ráadásul minden jel szerint nem csak a mi két városállamunkat érintené a terv. A *gonfaloniere*<sup>1</sup>

<sup>1</sup> városbíró

egyelőre letartóztatta Francescót, de a Pazzik ebbe alig-ha nyugszanak bele... – Giovanni elhallgatott. – Látod, már így is túl sokat árultam el neked! Gondoskodj róla, hogy a levél mielőbb Lorenzo kezébe jusson, úgy hallottam, nemsokára Careggibe utazik egy kis vidéki levegőt szívni, és ha nincs itthon a macska...

– Odamegyek, amilyen gyorsan csak lehet!

– Jó fiú. Most eredj!

Ezio nekiindult. Ahol csak lehetett, a kis utcákat választotta – az eszébe sem jutott, hogy Vieri még mindig keresheti őt. De amikor épp egy csendes utcán vágott át, alig pár percre a Medici Banktól, hirtelen ismerős alak állta el az útját. Ezio visszafordult volna, de a háta mögött már ott voltak Vieri emberei. Újra megfordult.

– Sajnálom, malackám – kiáltott oda Vierinek –, de most egyszerűen nincs rá időm, hogy megint elverjelek!

– Most nem én kapom a verést – ordított vissza Vieri.

– Sarokba szorítottunk, de ne félj, szép koszorút küldök majd a temetésedre!

A Pazzi-bérencek közeledtek. Vieri mostanra már bizonyosan tudott az apja letartóztatásáról. Ezio kétségbeesetten nézett körül, de az utca magas házai körbezárták. Gondosan magára tekerte a drága iratokat tartalmazó zsákot, kiválasztotta a még elérhető házak legbiztatóbbját, és nekiugrott a falának. Két kézzel, két lábbal keresett fogást a durván megmunkált kövön, és sikerült felkapaszkodnia a tetőre. Amikor végre felért, visszanézett Vieri dühös képébe.

– Annyi időm sincs, hogy levizeljelek – mondta, és amilyen gyorsan csak lehetett, átmászott a tetőn, majd

miután lerázta kitarató üldözőit, új erőre kapva ugrott le a földre.

Pár pillanattal később a bank ajtajánál volt. Ahogy belépett, felismerte Boetiót, Lorenzo egyik bizalmas szolgáját. Ez szerencsés fordulat volt, odasietett hozzá.

– Hé, Ezio! Te meg mi járatban vagy erre, ilyen sietve?

– Boetio, nincs vesztegetni való időnk! Leveleket hoztam apámtól Lorenzónak!

Boetio komolyan nézett rá, és széttárta a karját.

– *Abime*<sup>1</sup>, Ezio! Elkéstél! Már elutazott Careggibe...

– Akkor gondoskodj róla, hogy a lehető leghamarabb megkapja az üzeneteket!

– Biztos vagyok benne, hogy nem marad tovább egy-két napnál. Amilyen időket élünk...

– Lassan én is látom már, milyen idők ezek! Kövess el mindent, hogy megkapja a leveleket, Boetio, és kezeld az ügyet bizalmasan! Minél előbb látnia kell!

Amikor visszaért a saját palotájukba, apja dolgozószobájába sietett. Nem törődött a kert fái alatt lustálkodó Federico barátságos kérdéseivel sem, és nem hagyta, hogy apja titkára, Giulio megakadályozza, hogy átjusson Giovanni belső szentélyének ajtaján. Odabenn az apját mély beszélgetésben találta a firenzei főbíróval, Uberto Alberti gonfalonierével. Ebben semmi meglepő nem volt, a két férfi régi jó barátoknak számított, és Ezio úgy kezelte Albertit, mintha a nagybátyja lett volna. De látta az arcukon, hogy nagyon komoly dolgokról beszélhettek.

– Ezio, édes fiam! – nézett fel rá Uberto vidáman.

– Hogy vagy? Kicsit kifulladtál, mint rendesen.

Ezio sűrűn nézett az apjára.

<sup>1</sup>hajjaj

– Próbáltam megnyugtatni az apádat – folytatta Uber-  
to. – Sok baj volt mostanában, tudod, de... – visszafordult  
Giovannihoz, és a hangja őszintén csengett –, a fe-  
nyegetés elhárult.

– Elvitted az iratokat? – kérdezte Giovanni kurtán.

– Igen, apám. De Lorenzo herceg már elutazott.

Giovanni összevonta a szemöldökét.

– Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar távozik!

– Boetióra bíztam őket – mondta Ezio. – A lehető  
leghamarabb továbbítja őket!

– Lehet, hogy az sem lesz elég hamar – mondta  
Giovanni sötéten.

Uberto hátba veregette.

– Ugyan már. Csak egy-két nap, semmi több! Fran-  
cescót zár alatt tartjuk. Mi történhetne ilyen rövid idő  
alatt?

Giovanni egy kicsit mintha megnyugodott volna, de  
egyértelműen látszott, hogy a két férfinak van még meg-  
beszélője, és nem tartanak igényt Ezio jelenlétére.

– Menj, keresd meg az anyád és a húgod – mondta  
Giovanni. – Te is tudod, hogy több időt kellene tölte-  
ned velük, nem csak Federicóval! És pihentesd a fejed!  
Később még szükségem lesz rád.

Egy kurta intéssel elbocsátotta Eziót.

Ezio átballagott a házon, odabólintott a család pár  
szolgájának és Giuliónak, aki ki tudja, honnan sietett  
vissza a bankba. Vaskos papírkötegeket cipelt, és az ar-  
cán szokás szerint látszott, hogy fejében üzleti ügyekkel  
terhes gondolatok járnak vitustáncot. Ezio intett a báty-  
jának is – Federico még mindig a kertben lustálkodott –,



de nem volt kedve odamenni hozzá. Ráadásul az apja azt mondta, szórakoztassa az anyját és a húgát, és több esze volt annál, minthogy ellenszegüljön parancsának, különösen a kora délutáni beszélgetés után.

A húga egyedül ült a loggiában – kezében Petrarca méltatlanul el nem ismert kötetével. Ez teljesen érthető, hiszen Ezio is tudta, hogy a lány szerelmes.

– Ciao, Claudia – szólította meg.

– Ciao, Ezio! Te meg merre jártál?

A fiú széttárta a kezét.

– Üzleti ügyeket intéztem apának.

– Volt ott azért más is, ha jól hallottam! – vágott vissza a lány, de a mosolya halovány volt és gépies.

– Anya hol van?

Claudia felsóhajtott.

– Elment megnézni ezt az új festőt, akiről annyit beszélnek. Tudod, aki most fejezte be a tanulóidejét Verocchiónál!

– Tényleg?

– Te semmire sem figyelsz, ami a házban folyik? Anya rendelt tőle pár képet. Úgy véli, idővel jó befektetésnek bizonyulnak.

– Ez anyára vall.

De Claudia nem válaszolt, és Ezio csak most vette észre, milyen végtelenül szomorú a húga. Sokkal idősebbnek tűnt tizenhat événél.

– Mi baj van, *sorellina*<sup>1</sup>? – kérdezte, és leült mellé a kőpadra.

A lány nagyot sóhajtott, és szomorkás mosollyal nézett rá.

<sup>1</sup>kishúgom

– Duccio – bökte ki végül.

– Mi van vele?

A lány szemét elfutották a könnyek.

– Megtudtam, hogy hűtlen lett hozzám!

Ezio a homlokát ráncolta. Duccio és Claudia szinte már jegyesnek számítottak, bár egyelőre még nem jelentették be hivatalosan.

– Ki mondta? – kérdezte, és átkarolta a húga vállát.

– A többi lány – törölte meg a szemét Claudia, és felnézett rá. – A barátaimnak hittem őket, de úgy tűnt, élvezik, hogy ilyesmit mondhatnak nekem.

Ezio dühösen pattant fel.

– Átkozott háрпиák! Jobb is lesz neked nélkülük!

– De én szerettem őt!

Ezio várt egy pillanatot, mielőtt válaszolt volna.

– Biztos vagy benne? Talán csak úgy hitted, hogy szereted. Most mit érzel?

Claudia szeme száraz volt.

– Szeretném látni, ahogy szenved, még ha csak egy kicsit is. Nagyon megbántott, Ezio!

Ezio lenézett a hűgára, látta a szemében csillogó szomorúságot, és a szomorúságon átsütő, lángoló harag megacélozta a szívét.

– Akkor meglátogatom!

Duccio Dovizi nem volt otthon, de a házvezető elmondta Ezióknak, merre keresse. Ezio átvágott a Ponte Vecchió, és nyugat felé sietett az Arno déli partján. San Jacopo Soprano temploma felé tartott. A környéken volt pár eldugott kertecske, ahol szívesen találkozgattak ti-

tokban a szerelmespárok. Ezióknak felforrta a vére, ha a húga bánatára gondolt, de nem érte be a pletykával, látni akart valamiféle bizonyítékot Duccio bűnösségére – és egyre inkább úgy tűnt, látni is fog.

Valóban, hamar észrevette a kikent-kifent, szőke fiút. A folyóra néző padon ült, és egy Ezio számára ismeretlen, sötét hajú lányt ölelgetett. Óvatosan közelítette meg őket.

– Drágám, ez csodálatos! – mondta a lány, és kinyújtotta a kezét. Ezio egy gyémántgyűrű villanását látta.

– A legjobbat érdemled, *amore*<sup>1</sup> – dorombolta Duccio, és magához húzta a lányt, hogy megcsókolja. De az elhúzódott.

– Lassan a testtel! Nem vehetsz meg csak úgy! Nem találkozgatunk még olyan hosszú ideje, és azt hallottam, már elégerkeztél Claudia Auditorénak!

Duccio kiköpött.

– Annak már vége. Különbösen is, apám szerint többet érdelek egy Auditorénél! – Rámarkolt a lány fenekére. – Például téged!

– *Birbante!*<sup>2</sup> Sétáljunk egyet!

– Vannak sokkal szórakoztatóbb ötleteim is – mondta Duccio, és a lány combja közé fúrta kezét.

Ez bőven elég volt Ezióknak.

– Hé, *lurido porco*<sup>3</sup>! – vakkantotta oda.

Duccio, akit teljesen váratlanul ért a jövelete, megpördült, és elengedte a lányt.

– Nahát, Ezio, drága barátom! – kiáltotta, de a hangja idegesen csengett. Vajon mennyit láthatott Ezio? – Azt hiszem, még nem találkoztál az unokatestvéremmel...

<sup>1</sup> szerelmem

<sup>2</sup> Gazember!

<sup>3</sup> mocskos disznó

Eziót felbőszítette ez az árulás. Előre lépett, és ököllel vágott egykori barátja arcába.

– Duccio, szégyellhetnéd magad! Sértegeted a húgomat, miközben itt parádézol ezzel a *puttanával*!

– Kit neveztéél puttanának?! – hördült fel a lány, de felpattant és elhátrált.

– Azt hittem, még a hozzád hasonló lányok is találnak jobbat maguknak ennél a seggfejnél – vetette oda neki Ezio. – Tényleg azt hiszed, hogy úrinőt farag belőled?

– Ne beszélj velem így – sziszegte Duccio –, legalább nagylelkűbben osztogatja a kegyeit, mint az a görcsös seggű kishúgod! Fogadni mernék, olyan száraz a lyuka, mint egy apácának! Kár, mert taníthattam volna neki egyet s mást. De ha már itt tartunk...

Ezio hidegen szakította félbe.

– Összetörted a szívét, Duccio.

– Valóban? Jaj, de kár!

– Én meg eltöröm a karod, cserébe.

A lány erre felsikoltott, és elmenekült. Ezio megragadta a vinyogó Ducciót, és ráfeszítette az ifjú gavalér jobb karját a kőpad peremére, ahol alig pár perce még a vágtyól lázasan ücsörgött. Ezio addig nyomta a kőnek Duccio alkarját, míg zokogás nem lett a vinyogásból.

– Ne csináld, Ezio! Könyörgök! Apám egyetlen fia vagyok!

Ezio megvetően végigmérte, és elengedte. Duccio a földre roskadt, hanyatt hengeredett, és nyivákolva dédelgette megkínzott karját. Szép ruhája csupa sár volt, és tépetten lógott.

<sup>1</sup> kurvával

– Nem érsz te annyit – köpte a szavakat Ezio. – De ha nem akarsz, hogy meggondoljam magam a karoddal kapcsolatban, tartsd magad távol Claudiától! És tőlem is.

Az eset után Ezio a hosszabb utat választotta hazafelé. A folyóparton bolyongott, és kis híján a mezőikig lesétált: már megnyúltak az árnyékok, amikor visszafordult, de sokkal nyugodtabbnak érezte magát. Nem illendő, hogy egy férfiember ennyire eluralkodjon a harag, mondogatta magában.

A házhoz közel megpillantotta az öccsét, akit előző reggel látott utoljára. Melegen üdvözölte a kölyköt.

– Ciao, Petruccio! Miben sántikálsz? Elszöktél a tanítótól? Különbözik meg, nem kéne már ágyban lenned?

– Ne butáskodj! Szinte már felnőtt vagyok! Még néhány év, és kiverem belőled a szuszt! – A két testvér összevigyorgott. Petruccio egy faragott körtefa ládikót ölelt magához. A ládikó nyitva volt, és Ezio maréknyi barna és fehér tollat látott benne. – Sastollak – magyarázta a gyerek. Felmutatott egy közeli épület tornyára. – Odafenn van egy régi fészek. A fiókák alighanem már kirepültek. Azt néztem, mennyi toll akadt bele mindenütt a kőbe... – Petruccio kérlelve nézett fel a bátyjára. – Ezio, nem akarsz lehozni nekem még néhányat?

– És mire kéne az neked?

Petruccio lesütötte tekintetét.

– Az titok – motyogta.

– Ha hozok neked, bemész a házba? Késő van már!

– Igen.

– Megígéred?

– Megígérem.

– Akkor rendben! – Ezio úgy vélte, aznap tett már egy szívességet Claudiának, mi oka lenne rá, hogy Petrucciónak ne tegyen... Nehéz volt megmásznia a tornyot, mert a kő sima volt, és még nehezebben talált megfelelő kapaszkodókat a tömbök közt. Feljebb már megkönnyítették a dolgát a díszítések. Végül fél órájába telt, de csak összeszedte az összes tollat, amit látott. Szám szerint tizenötöt vitt le Petrucciónak.

– Egyet nem vettél észre – jegyezte meg Petruccio, és felmutatott.

– Mars az ágyba! – mordult rá a bátyja, és Petruccio elszaladt.

Ezio remélte, az anyjuk örülni fog az ajándéknak. Petruccio titkait nem volt nehéz kitalálni. Maga is mosolyogva sietett be a házba.